

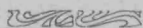
Tretji drvar je pa sedel tiho in boječe na hlođu; žalosten je bil, da je izgubil oba tovariša. In rekla mu je starka:

»Glej, tvoja tovariša se že veselita svoje sreče; odloči se tudi ti!«

Drvar se je nekaj časa premišljal, nato pa dejal: »Dobra žena, daj mi — mojo mladost!«

Starka se je nasmehnila, pa vzela iz torbe belo lilijo in jo dala drvarju, rekoč: »Sin moj, izvolil si si najlepše in najboljše! Tvoja tovariša je preslepil blesk zlata in dragih kamenov ter napuh. In postala sta, kar sta hotela. Ti si si pa izvolil oni zlati upapolni čas, ko mine tako hitro, pa se ne povrne nikdar več. Uživati hočeš še enkrat svojo mladost. Rečem ti: Tudi tebi ne odidejo zakladi onih dveh, ako jo boš užival prav!«

In skrivnostna starka je izginila. Drvar pa se je izpremenil v dete in je užival zopet popolno, neskaljeno srečo mladosti.

Srečni Miha.

Drvar Miha je bil zelo malo obdarovan z minljivimi pozemskimi dobrotami. Toda navzlic siromaštvu ni manjkalo Mihi trdnega zaupanja v Boga in veselja do dela. Saj je imel dve krepki roki, s katerima si je zaslužil pri čvrstem zdravju toliko, da je mogel pošteno preživljati svojo, precej glavbroječo družino. Le ena skrb ga je jako, jako trla, namreč ta, kako bo z družino, če ga pokliče pred časom neizprosna smrt v večnost. »Bog bo že pomagal,« je bila vedno zadnja misel, ki je tolažila in osrčevala ubogega, skrbnega Miho. Dan na dan je korakal s težko sekuro na ramenih po delu. Sekal je ali drva v gozdu ali razkosaval mogočna debela pri premožnih vaščanih.

Nekega dne je stopil v službo pri nekem bogatem posestniku, da bi cepil les, ki je ležal v stari drvarnici, in ondi naj bi bil tudi razsekan v polena

in zložen v skladanice. Ker je pa zunaj hudo deževalo in je bila mrzla burja, je sklenil Miha sekati v oni stari drvarnici.

Daleč so odmevali Mihovi krepki udarci v megleni jesenski dan. Kmalu si mogel opaziti precejšen kup razcepljenih drv poleg ogromnega grčavega panja. Miha se je zopet zaglobil v mračne misli bodočnosti svojih dragih. Mahoma pa je globoko zavzdihnil, pa rekel: »Bog bo že pomagal!« In udrihal je dalje po panju, zopet ves pokrepčan in utešen.

Polena so padala na vse strani. Eno pa je udarilo z vso silo na stransko steno, ki je bila zgrajena iz ila.

Kar naenkrat pa preneha Miha z delom. Ali ni zažvenketalo nekaj v zidu? Približa se dotičnemu mestu in udari s polenom na označeni kraj, da se prepriča, ga-li ni uho varalo.

In glej, zopet isti glas. Radoveden odruši tenko ilovnato plast z zidu in zapazi v veliko začudenje v steno vzdian železen lonec. Z majhnim trudom privleče posodo vun in ko pogleda vanjo, ga skoro vrže vznak. V loncu so se namreč bliščali zgolj sami zlatniki. Bržkone jih je bil skrtil kak prejšnji posestnik pred Francozi ali tatovi v tem zidu.

Ali Mihovega veselja je bilo skoro konec, ko mu je začelo praviti nekaj v srcu: »Denar ni tvoj!« Toda že je bil izkušnjavec tu, ki mu je hinavsko šepetal: »Vzemi in ne bodi osel; saj te nihče ne vidi!«

Toda poštenost je zmagala nad prigovarjanjem hudega duha. Ubogi Miha jo je mahnil z najdenim zakladom k gospodarju drvarnice. Ta je bil ves iz sebe in naš poštenu najditelju mu je morai vse natančno razložiti, kje in kako je izkopal ta denar. Ko je nato sesul vsebino na tisoče vrednega lonca na mizo, je našel med cekini zarumenel listič, ki so ga krasile te-le besede: »Revežem dobrote izkazovati, je dolžnost poštenega kristjana.«

To je bila očitna želja že davno umrlega posestnika tega denarja.

»Oho, sedaj pa lahko precej izpolnimo željo

rajnega,« je dejal radostno kmet. »Miha, vi gotovo nimate denarja v preobilju, kaj?«

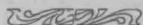
»Ne,« mu je odvrnil ta; »le toliko ga imam, kolikor si ga morem prislужiti s svojima rokama slednji dan!«

Ni še izpregovoril vseh besedi, ko mu je že naštel hvaležni gospodar dolgo vrsto zlatih penezev na roko, in ga pozval, naj jih spravi kot nagrado za svoj pošteni čin. S srečepolnim obrazom in srčno zahvalo je Miha vzprejel denar in ni bil sedaj nič več siromašni drvar Miha. Brzo je odkorakal ves srečen proti domu ter si ponavljal: »Bog je pomagal, hvaljeno in češčeno bodi njegovo ime!«

Ne dolgo potem se je dvignila na nizkem holmcu prijazna bela hišica — sedanje domovje poštenega Mihe. Pa tudi brez polja ni bil Miha, kupil si je v dolini od soseda nekaj njiv in gozda in sedaj je preskrbljen z vsem. Žena, marljiva gospodinja, mu pomaga pri kmetovanju. Tudi denarja jima je še nekaj ostalo; naložila sta ga v vaški hranilnici.

Tako pomaga ljubi Bog tistim, ki vanj zaupajo.

Janko C—r.

Mislite . . .!?

Mislite, da tiste lučce,
ki tam v dalji brlé,
tam v dalji na nebesnem oboku,
mislite, da res molče . . .!?

Oj, koliko pravijo meni
vsak jasni večer,
ko lega mrak na tiho polje,
ko lega v srca mir —

oj, koliko pravijo meni
o moji mamici,
ki tam daleč, daleč nad njimi
se veseli . . .

Tone Rakovčan.

